

Je komt het woord nog maar zelden tegen. Dandy. In mijn jeugd, nu alweer lang geleden, nog wel eens in een tijdschrift, krant of boek. Het is nu vrijwel geheel in onbruik geraakt...

Maar.... in 1966 werd het fenomeen door *The Kinks* bezongen. Die *dedicated followers of fashion*. Met die pakken, hoed en kapsels hadden ze zó in onze voorstelling gekund. Maar ach, het zijn inmiddels ook alweer heren op leeftijd geworden.

Dandy, Dandy
Where you gonna go now?
Who you gonna run to?
All your life
You're chasing all the girls,
They can't resist your smile.
Oh, they long for Dandy, Dandy.

The Kinks 1966

Een vermaarde dandy van rond 1900 was **Marie Joseph Robert Anatole, comte de Montesquiou-Fézensac**.

Dat is nog eens een naam voor een Franse rokkenjager, waar of niet. Bij ons in Holland werden dergelijke lieden ook wel *fat* genoemd, weet u nog? Het woord *dandy* is oorspronkelijk afkomstig uit India, waar het verwees

naar de wandelstokken die de officieren van het Britse Rijk bij zich droegen. (Zo vermeldt het onvolprezen Wikipedia).

Maar nu.... zijn de dandy's weer springlevend dank zij de mooie rollen van Robert als Raoul, en gastsolist Gerrit als Bobby.

Naast Gerrit hebben we ook fijne gastrollen van Nan als de oer-Zweedse baron en van Berry, in de bewonderenswaardige driedubbele rol als schatrijke Braziliaan, de schoenmaker-tafelmajoor, en de bediende die alle mallotige fantasie-gasten aankondigt.

Ik ga hier niet meer namen noemen — het is een mooie collectieve prestatie die steeds gegroeid is, zeker na een aantal zware repetities en een wat moeizame generale....

De première van *La Vie Parisienne* was op 31 oktober 1866 in het Théâtre du Palais Royal in Parijs. Het zal zeker zijn uitgevoerd tijdens de eerste *exposition universelle* (wereldtentoonstelling) van 1867. Echter... de in de

tekst ook genoemde Eiffeltoren was pas voltooid in 1889, voor de volgende Parijse *exposition*. Vervolgens vermeldt ons programma dat dit alles plaatsvond rond de jaren twintig van de vorige eeuw. Verwarring alom, maar och, wat geeft het. Het past wel bij de plot.

Sandra Lakerveld, van Stichting Operette Nederland schreef een recensie op Facebook. Dat er nog iemand een recensie *schrijft* en de wereld instuurt, is toch prijzenswaardig. Laten we hopen dat het nog wat meer kaarten verkoopt.. want het was toch per saldo positief. De kritiek op het theater, wat moeten we daarmee? Een *volgspot*, is dat technisch mogelijk? Dan lijkt het een goed idee. De belichting werd geprezen en dat is terecht. Daar sta je niet zo bij stil, maar dat is echt een grote klus.

Nog iets over het ensemble. Deze muzikanten leveren een geweldige prestatie, toch? Zo hoor ik bijvoorbeeld, tijdens het lied van de majoor, de hobo die een toon wel zes maten, vierentwintig tellen of misschien wel langer, volhoudt. Prachtig, Zo staat het geschreven natuurlijk, maar je moet het wèl kunnen.

Het is een wat moeilijk bereikbare plek, dit Zuider Amstel Theater bovenin het Geert Groote College. Het was gelukkig een uitstekende theaterdag afgelopen zondag, regen en wind, tien graden, in tegenstelling tot vorige week, toen gans Amsterdam op de terrassen zat. De zaal zat lekker vol, voor

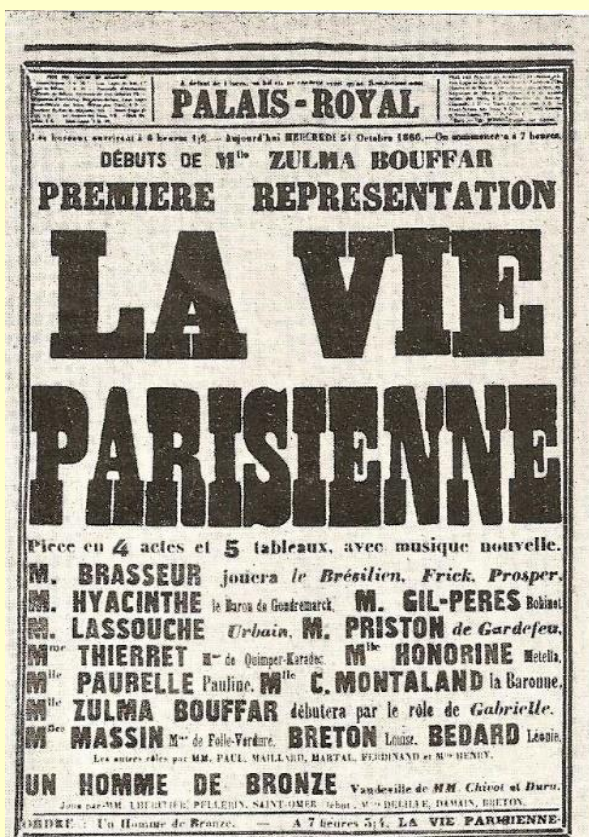
zover ik dat kon zien, want vanaf de bühne blijft het een groot zwart gat, in dat felle licht.

Laten we het maar niet hebben over de ruimte rond het podium, met die trappen en deurtjes en donkere nisjes. Goed blijven oppassen maar, waar je je voeten neerzet en je handen beetpakt.

En de aardige meisjes en jongens van het Geert Groote maken alles een stuk prettiger en makkelijker. Chapeau. Zo zijn we dan nu op tweederde van het geheel.

Nog even wat extra puntjes op die i's zetten. We repeteren nog even wat kleine stukjes en motiveren en moedigen elkaar aan en dan wordt die laatste voorstelling vast en zeker de beste van de drie.

Tot zondag, zo rond de klok van twaalf.

Affiche van de première, 1866